

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Pilat din Pont (Matei 27.11-14; Marcu 5.2-5; Luca 23.2-6; Ioan 18.28-38)

„Au adus pe Isus de la Caiafa în pretoriu. Și era dimineață” (Ioan 18.28a). Pe marele preot, sinedriul, guvernatorul, prințul Irod, pe toți îi găsim de dimineață la lucru, o dovadă pentru noi, despre cât de mare este ura împotriva lui Dumnezeu și ce agitație imensă a pus stăpânire în zilele acelea pe Ierusalim. Totul se grăbește spre sfârșitul îngrozitor. Scena se schimbă: noi urmăm pe Domnul de la sinedriu la palatul guvernatului roman, în „pretoriu”.

„Ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se întineze și să poată mânca Paștele.” (Ioan 18.28b) Iarși îi vedem cum au în vedere „partea de afară a paharului”, dar „lăuntru lor era plin de răpire și de răutate” (Luca 11.39). Ce spune Dumnezeu în privința aceasta? „Eu urăsc, Eu disprețuiesc sărbătorile voastre” (Amos 5.21). „Sufletul Meu urăște lunile voastre cele noi și sărbătorile voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi” (Isaia 1.14).

Guvernatorul cetății se coboară înțelept spre ei: „Pilat deci a ieșit afară la ei și le-a zis: ‚Ce acuzație aduceți împotriva Omului Acestuia?’ Ei au răspuns și i-au zis: ‚Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale’” (Ioan 18.29,30). Ce răspuns!

Dar de ce nu L-au judecat ei după legea lor? Ura învinge mândria națională: „Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni.” (Ioan 18.31) Căci nu omorârea cu pietre, conform legii lor (Levitic 24.16), ci lemnul blestemat, crucea, era „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim” (Luca 9.31), „ca să se împlinească ceea ce spusese Isus, arătând cu ce moarte avea să moară” (Ioan 18.32; 12.32,33).¹⁸ Toate contribuie la împlinirea Scripturii (Ioan 3.14; 8.28), chiar și jocul omenesc înțelept, dar dezonorant; căci în timp ce guvernatorul caută subterfugii, ei sunt gata să facă orice, când este vorba să obțină țelul lor condamtabil.

Astfel și acuzațiile lor de aici sunt de altă natură decât cele dinaintea sinedriului; evanghelistul Luca relatează mai detaliat despre acestea: „Pe omul Acesta L-am găsit sucind mintea poporului nostru” – cum ar fi putut Domnul să aibă un astfel de țel! – și „oprirea plății bir Cezarului”. (Luca 23.2) – Știm din gura Domnului, că exact contrariul era (Luca 20.22-25). „Întărâtă poporul”, au spus după aceea, „învățând pe oameni prin toată Iudeea, începând din Galileea până aici” (Luca 23.5). False erau mărturiile dinainte, false sunt acuzațiile de aici. Și ca toate celelalte, și acestea sunt bine gândite: acuzații religioase aveau pregătite, când era vorba de tribunalul religios, acuzații politice aveau pregătite, când era vorba de procesul politic.

Însă și aici vedem că nu mărturiile și acuzațiile false, ci numai mărturia despre adevăr, venită din gura Domnului, au condus la condamnarea Sa. Căci ei adaugă un al treilea lucru, singurul de care Pilat imediat se folosește: „El zice că El este Hristosul, un împărat. Și Pilat L-a întrebat: ‚Ești Tu Împăratul iudeilor?’ ‚Da’, i-a răspuns Isus, ‚tu spui’.” (Luca 23.2,3) Că unul din acest popor subjugat se ridică ca împărat, aceasta nu putea s-o tolereze guvernatorul ca loctiitor competent al imperiului roman. Dar dacă Domnul nu S-a dat speriat înapoi dinaintea

¹⁸ Răstignirea era la romani execuția capitală uzuală cea mai dezonorantă.

Pilat din Pont

marelui preot să Se prezinte ca Fiul lui Dumnezeu, tot așa și aici nu Se dă înapoi dinaintea seniorului roman suprem cu drept de jurisdicție să Se prezinte ca Împăratul lui Israel.

Ar fi fost ușor pentru Domnul să împrăștie toate temerile referindu-Se la drumul pe care a mers până acum. Nu a spus El acestui popor: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului” (Luca 20.25)? Când ei au vrut să-L facă Împărat, nu „s-a dus iarăși spre munte, numai El singur” (Ioan 6.15)? Nu, între Roma și Domnul Isus nu era nici un contrast litigios, era însă între El și Israel; și față de acest popor El nu putea să cedeze, nu putea exista nici o renunțare la drepturile Sale, care erau în concordanță cu Dumnezeu. Așa Și-a menținut punctul de vedere, dând mărturie despre adevăr: aceasta era „mărturia frumoasă (bună)”, pe care El a făcut-o „înaintea lui Ponțiu Pilat” (1 Timotei 6.13) atunci când toate erau pe muchie de cuțit.

„Preoții cei mai de seamă Îl acuzau de multe lucruri” (Marcu 15.3). Domnul Se declară de partea lucrurilor care corespund adevărului; dar față de multele acuzații nechibzuite și false nu vine nici un cuvânt de apărare din gura Domnului. „Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” (Matei 26.62), a întrebat marele preot. „N-auzi câte lucruri aduc ei mărturie împotriva Ta?” (Matei 27.13,14), a întrebat Pilat. „Isus nu i-a răspuns la nici un cuvânt, încât guvernatorul se mira foarte mult.”

În inima acestui om s-au ridicat sentimente, așa cum de mult timp nu s-au ridicat în el, acest suveran nedrept și crunt. Pilat a avut parte de unele răscoale iudaice și le-a înăbușit cu mână barbară. Așa, după cum citim, el a amestecat „sângele unor galileeni cu jertfele lor” (Luca 13.1) și nu s-a sfiit „să profaneze Locașul sfânt al Domnului”, prin aceea că „prădătorii au intrat în el” (Ezechiel 7.22). Dar ce va însemna, când iudeii înșiși vor face pe grozavii și se vor ridica ca acuzatori împotriva unui Om, împotriva Aceluia care în realitate nu exista nimic, așa cum mărturisește aici Pilat public înaintea „preoților celor mai de seamă și mulțimilor” (Luca 23.5)? Cine era Acesta care tăcea, acest Om neînsemnat și totuși plin de suveranitate, cum niciodată nu a fost altul ca El, care să stea înaintea scaunului său de judecată? El S-a numit un Împărat. „Ești Tu Împăratul iudeilor?” Uimirea și deruta umplu în același timp sufletul romanului, care în alte împrejurări era plin de mândrie.

În evanghelia după Ioan ne este prezentată mai detaliat discuția dintre Fiul lui Dumnezeu și omul acesta. Căci dacă iudeii nu au intrat în pretoriu, Pilat – destul de ciudat – se așează între acuzatori și Cel acuzat, mergând când la unii când la altul, și stă personal în curtea pretoriului înaintea Împăratului iudeilor, a Domnului slavei. (Ioan 18.33) Ce moment memorabil, decisiv pentru el! De aceea aici buzele Domnului, totdeauna plin de dragoste, se deschid pentru ca, dacă este posibil, să pună și pe acest păgân în lumina adevărului Său. Aici Domnul răspunde mai întâi lui Pilat la întrebarea sa: „De la tine însuși zici lucrul acesta sau alții ți l-au spus despre Mine. Pilat a răspuns: „Sunt eu iudeu? Poporul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea.” (Ioan 18.34,35)

Dar de ce sta El aici? Ce a făcut El? Pilat încearcă să aducă lumină în întuneric și el însuși pune această întrebare. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18.36). – „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” – aceasta era tot ce El „a făcut”, acesta era motivul urii cele mai înverșunate

Pilat din Pont

împotriva Lui! Căci astăzi ca și atunci omul dorește să coboare pe Dumnezeu la sine, dar nu se lasă atras spre Dumnezeu, cu toate că el dorește binecuvântări de la Dumnezeu, el nu este gata să se recunoască nedemn pentru ele și să se așeze pe locul păcătosului pierdut. El cere lui Dumnezeu să-Și împlinească făgăduințele față de el, dar nu vrea să primească sentința lui Dumnezeu asupra omului, și nicidecum s-o rupă cu păcatul. Dar deoarece pentru omul complet păcătos nu există nici o părtașie cu Dumnezeu, Împărăția făgăduită a trebuit să ia o înfățișare care „nu era din lumea aceasta”; căci altfel „lumea ar iubi ce este al ei” (Ioan 15.19), și nu ar fi lepădat pe Împăratul acestei împărății.

Însă așa cum Domnul cu acest cuvânt rostește mereu sentința asupra acelor care în ura față de El și dragostea pentru lume L-au lepădat, tot așa El deschide totodată acestui păgân, care stătea înaintea Lui, drumul pentru cunoașterea harului arătat în El. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” – aceasta era taina Persoanei Sale; și faptul că slujitorii Lui nu au luptat pentru El, că El chiar le-a interzis să lupte pentru El, - cu alte cuvinte, că El de bună voie și devotat stătea aici înaintea guvernatorului, aceasta era dovada cea mai impresionantă a trimeriei Sale deosebite, supranaturale. Dacă Pilat ar fi avut nevoi care să fie numai cu puțin mai presus de lumea aceasta și pretențiile ei, atunci aici ar fi fost ocazia – Dumnezeu i-a dat-o – să-și potolească nevoile acestea la Izvorul însuși.

Pentru un moment pare că Pilat a recunoscut aceasta; căci el nu respinge în mod ușuratic aceasta. Mai uimitor decât prima sa întrebare este a doua sa întrebare: „Atunci ești Împărat?” Isus a răspuns: „Tu spui că Eu sunt Împărat.” (Ioan 18.37) Și imediat Domnul continuă în harul Său să descopere bărbatului, care asculta cu atenție, mai clar taina referitoare la Persoana Sa. El îi vorbește despre nașterea Sa, despre venirea Sa în lumea aceasta și despre scopul acestei veniri: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Cuvânt solemn și sublim! Vedem aici pe Acela prin care „harul și adevărul au venit” (Ioan 1.17), revelarea desăvârșită a Tatălui! Acest har este pentru fiecare; el este pentru femeia samariteancă, izolată din cauza păcatului ei, la fel ca pentru căpeteniile cinstite ale iudeilor; pentru pescarul simplu ca și pentru înaltul funcționar roman. El este pentru fiecare, dar – să luăm bine seama – el niciodată nu este în detrimentul adevărului. Și „oricine este din adevăr ascultă glasul Lui.”

Unii puțini L-au auzit, așa cum a fost Natanael, acel „israelit în care nu era viclenie” (Ioan 1.47). Dar deoarece mulțimea poporului acesta nu era din adevăr, ci din „tatăl minciunii”, din diavolul, „cuvântul Său nu pătrundea în ei” și „nu au înțeles vorbirea Lui” (Ioan 8.37-47).

A înțeles-o Pilat? S-a dovedit el a fi unul „din adevăr”, a apucat el cu ambele mâini? Nu, el s-a îndepărtat cu o întrebare evazivă, care începând de atunci poartă numele lui, cu „întrebarea lui Pilat”; „Ce este adevărul?” (Ioan 18.38) Ea a arătat starea inimii lui, și starea inimii lui corespundea comportării lui. „După ce a spus aceste cuvinte, a ieșit iarăși afară la iudei” – ocazia unică, care niciodată nu va mai reveni pentru el, a rămas nefolosită, el a închis ochii și inima față de harul care stătea înaintea lui în Persoana Celui curat și nevinovat.

Nu am pus și noi ca credincioși „întrebarea lui Pilat”, cuprinși fiind de îndoială cu privire la drumul nostru de viitor: Ce este adevărul? Dar și pentru noi este valabil cuvântul: „Oricine

Pilat din Pont

este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18.37). „Oile Mele ascultă glasul Meu ... și ele vin după Mine”; ele „cunosc glasul Păstorului”, în timp ce „nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.3-5,27. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu”, spune Domnul celor care au crezut în El, „sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8.31,32). De aceea a venit „Duhul adevărului”, ca să ne „călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16.13) – prin Cuvântul desăvârșit de El. Numai așa vom fi capabili într-un timp de nemărginită încercătură în domeniul creștin, să mergem pe drumul nostru cu inima fericită și spre slava Sa.